

Tekstir til 3. sunnudag í føstu.

15. mars 2020

Hetta heilaga evangelið skrifar Jóhannes evangelistur:

Jesus segði við Jødarnar: „Var Guð faðir tykkara, tá elskaðu tit meg; tí at frá Guði eri eg gingin út og komin; tí at heldur ikki eri eg komin av mær sjálvum, men hann hevur sent meg. Hví skilja tit ikki talu mína? Tí at tit tola ikki at hoyra orð mítt.

Tit hava djevulin til faðirs, og tað, sum faðir tykkara lystir, vilja tit gera. Hann var manndrápari frá upphavi og stendur ikki í sannleikanum, tí at sannleiki er ikki í honum; tá ið hann talar lygn, talar hann av sínum egna, tí at hann er lygnari og faðir at lygnini. Men av tí at eg tali sannleikan, trúgva tit mær ikki. Hvør tykkara kann siga meg sekan í nakrari synd? Tali eg sannleikan, hví trúgva tit mær ikki? Tann, sum er av Guði, hoyrir Guðs orð; tit hoyra ikki, tess vegna at tit eru ikki av Guði.“

Jødarnir svaraðu og søgdu við hann: „Er tað ikki rætt, sum vit siga, at tú ert ein Sámáriubúgvi og at illur andi er í tær?“ Jesus svaraði: „Ikki er nakar illur andi í mær, men eg æri faðir mín, og tit vanæra meg. Men eg søki ikki æru mína; tann er, sum søkir hana og dømir. – Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Um nakar varðveitir orð mítt, skal hann um aldur og allar ævir ikki síggja deyðan.“

Jóh 8,42-51

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í aðru Mósebók:

Tá segði Harrin við Móses: „Skunda tær oman aftur, tí at fólk títt, sum tú leiddi út úr Egyptalandi, hevur gjørt skaðagerð! Skjótt viku teir av teirri leið, sum eg beyð teimum at ganga! Teir hava gjørt sær stoyptan kálv; og teir hava tilbiðið hann og framborið honum offur og sagt: Her, Ísrael, er gud tín, ið leiddi teg út úr Egyptalandi!“

Og Harrin segði við Móses: „Eg havi givið mær far um hetta fólkíð og sæð, at tað er fólk við hørðum svíra. Men lat meg nú ráða, so vil eg kveikja vreiði mína móti teimum og beina fyri teimum, men teg skal eg gera at miklari tjóð!“ Dagin eftir segði Móses við fólkíð: „Tit hava syndað í stórum; men nú skal eg fara niðan til Harrans og royna at fáa í lag sáttargerð fyri syndir tykkara!“ Tá snúðist Móses aftur til Harrans

og mælti: „Á, hetta fólk hefur syndað í stórum og gjört sær gud av gulli! Men nú biði eg teg fyrigeva synd teirra; og vilt tú ikki tað, tá biði eg teg strika meg út av bók tíni, sum tú skrivar í!“

2 Mós 32,7-10 og 30-32

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Jóhannesar opinbering:

Einglinum hjá kirkjuliðinum í Efesus skalt tú skriva: Hetta sigur tann, sum heldur hinum sjeý stjörnunum í høgru hond síni, tann sum gongur millum hinar sjeý gullljósastakarnar: Eg veit um gerningar tínar og arbeiði títt og tolmóð tína, og at tú ikki kanst torga vándar menn; og tú hefur roynt teir, sum siga seg sjálvar vera ápostlar, og eru tað ikki, og tú hefur komist eftir, at teir eru lygnarar; og tú hefur tolmóð, og tú hefur havt nógv at bera fyri navns míns skuld, og ert ikki vorðin troyttur.

Men tað havi eg móti tær, at tú hefur givið upp tín fyrra kærleika. Minst tí til, hvaðan tú ert fallin, og vend um, og ger hinar fyrru gerningarnar; annars komi eg á teg og skal flyta ljósastaka tín burtur úr staði sínum, um tú ikki vendir um. Tó tað skalt tú fáa, at tú hatar gerningar Nikolaitanna, sum eisini eg hati. Tann, sum oyru hefur, hann hoyri, hvat andin sigur kirkjuliðinum! Tí, sum sigrar, honum skal eg geva at eta av lívsins træi, sum er í Guðs páradísi.

Opb 2,1-7